

RÄMNORNA I DEN STORA FÖRSVARSMUREN

Hur långt sinnevärldens ”stelnande” än kunnat drivas, kan detta ändå aldrig vara sådant att denna värld i verkligheten är ett ”slutet system”, såsom materialisterna tror. ”Stelnandet” har för övrigt sina gränser, vilka sätts av tingens själva natur, och ju närmare det kommer dessa gränser, desto mindre stabilt blir det tillstånd det utgör. Såsom vi sett, har den punkt, som svarar mot detta maximum av ”stelhet”, redan överskridits, och detta sken av ”slutet system” kan nu ej bli annat än allt mer illusoriskt och omotsvarigt verkligheten. Även har vi talat om ”rämnor”, varigenom vissa förstörande krafter redan intränger och kommer att intränga allt mer. Enligt den traditionella symbolismen uppstår dessa ”rämnor” i den ”Stora Försvarsmuren”, som omger denna värld och skyddar den mot intrång av olycksbringande inflytanden från det lägre subtila området. (1) För att väl förstå denna symbolism i alla sina aspekter är det för övrigt viktigt att lägga märke till att en mur på en gång utgör ett skydd och en begränsning. Man torde alltså kunna säga att den i en viss mening har fördelar och nackdelar. Men för så vitt som den väsentligen är avsedd att säkerställa ett försvar mot nedifrån kommande angrepp, har fördelarna ett ojämförligt övertag, och det är i det hela taget bättre för den, som finner sig innesluten i detta rum, att vara avskuren från denna lägre sida än att oupphörligt utsättas för fiendens härjningar, om icke rent av för en mer eller mindre fullständig ödeläggelse. För övrigt är en försvarsmur inte sluten upptill och hindrar därför inte förbindelsen med de högre områdena, och detta motsvarar tingens normala ordning. I den moderna tidsåldern har det ”skal” utan utgång som materialismen byggt avstängt denna förbindelse. Men som vi sagt: eftersom ”nedstigningen” ännu icke fullbordats, måste detta ”skal” finnas kvar oskatt till sin övre del, det vill säga just det håll, där världen icke behöver skydd utan tvärtom måste mottaga välgörande inflytanden. ”Rämnorna” uppstår endast i den nedre delen, alltså i själva den verkliga skyddsmuren, och de lägre krafter, som intränger därigenom, möter så mycket mindre motstånd som ingen makt av högre slag kan ingripa för att verksamt sätta sig emot dem. Världen är således värnlöst prissiven åt sina fienders alla angrepp, och detta desto mera som den, just på grund av den rådande mentaliteten, är fullständigt ovetande om de faror som hotar den.

I den islamiska traditionen är det genom dessa ”rämnor”, som Gogs och Magogs (2) förhärjande horder tränger in, när cykelns ände nalkas. Dessa horder gör för övrigt oupphörliga försök att invadera vår värld. Dessa ”väsenheter”, vilka företräder de lägre inflytanden det här handlar om och vilka betraktas såsom för närvarande förande en ”underjordisk” tillvaro, beskrivs på samma gång såsom jättar och dvärgar. Enligt vad vi tidigare sett, gör detta dem åtminstone i ett visst avseende identiska med ”väktarna av dolda skatter” och smederna vid ”den underjordiska elden”, vilka även – det måste vi minnas – har en synnerligen olycksbringande sida. I allt detta handlar det nog egentligen alltid om samma slags ”nedomkroppsliga” subtila inflytanden (3). Sanningen att säga är de försök, dessa ”väsenheter” gör att nästla sig in i den kroppsliga och mänskliga världen, långt ifrån något nytt. Dessa försök går tillbaka åtminstone till *Kali-yugas* begynnelse, det vill säga till långt före den ”klassiska antiken”, som de profana historikernas synkrets begränsas till. Härom uppger den kinesiska traditionen i symboliska ordalag att ”Nü Kua (som var Fo Hsis syster och gemål och som sägs ha härskat tillsammans med honom) göt stenar av fem färger (4) för att laga en spricka, som en jätte hade gjort i himlen” (tydligt, även om detta inte klart utsägs, på en punkt belägen på den jordiska horisonten (5)). Detta hänför sig till en tidsålder, som infaller bara några århundraden efter *Kali-yuga*.

Men det är bara det att om hela *Kali-yuga* egentligen är en förmörkelsens tid, vilket följaktligen torde möjliggöra dylika ”rämnor”, så har denna förmörkelse långt ifrån nått den grad

man kan konstatera i dess sista skeden, och därför kunde då dessa ”rämnor” ganska lätt lagas. För detta behövde man annars inte göra mer än att ständigt hålla vakt, vilket naturligen ingick i de befogenheter som åvilade de olika traditionernas andliga centra. Därefter kom en tidsålder vari, på grund av världens till ytterlighet gående ”stelnande”, samma ”rämnor” blev mycket mindre farliga, åtminstone för tillfället. Denna tidsålder motsvarar den moderna tidens förra skede, det vill säga det som man kan definiera såsom det i särskild mening mekanistiska och materialistiska tidsskedet, då det ”slutna system” vi talat om var närmast att förverkligas, åtminstone så långt detta faktiskt är möjligt. Nu däremot – det vill säga vad gäller det tidskede som vi kan beteckna såsom den moderna tidens senare skede och som redan börjat – är förhållandena säkerligen mycket förändrade i jämförelse med vad de var i alla tidigare skeden: icke endast kan ”rämnorna” uppstå på nytt i allt större omfattning och vara av mycket allvarligare art än någonsin förut på grund av den nedgång som skett däremellan, utan möjligheterna att laga dem är icke heller desamma som förut. De andliga centrens verksamhet har nämligen avstannat allt mer, eftersom de inflytanden av högre slag, som de normalt överförde till vår värld, icke längre kan manifesteras sig i det yttre, då de hejdas av detta ogenomträngliga ”skal” vi nyss talade om. Var i ett dylikt tillstånd för den mänskliga och kosmiska helheten kan man då finna ett aldrig så föga verksamt försvar mot ”Gogs och Magogs horder”?

Detta är dock inte allt. Det vi just har omtalat utgör på sätt och vis blott den negativa sidan av de tilltagande svårigheter som varje motstånd mot dessa olycksbringande inflytanden får möta. Man kan därtill också lägga det slags tröghet som beror på den allmänna okunnigheten om dessa ting och på ”överlevorna” av den materialistiska mentaliteten och motsvarande inställning, vilket allt kan hålla i sig så mycket längre som denna inställning för de moderna blivit så att säga instinktiv och liksom införlivats med deras själva natur. Men naturligtvis är åtskilliga ”andligt inställda” och rent av ”traditionalister” eller de som så kallar sig i själva verket lika materialistiska som de andra i detta hänseende, ty det som gör förhållandet ännu svårare att komma till rätta med är att de som uppriktigast skulle vilja bekämpa den moderna andan själva nästan alla är omedvetet påverkade av den, så att alla deras ansträngningar därför är dömda att inte ge något märkbart resultat. Detta är nämligen ting, där den goda viljan ensam långt ifrån räcker till och där det också, och rent av framför allt, krävs verklig kunskap. Men det är just denna kunskap, som inflytandet från den moderna andan med dess begränsningar fullständigt omöjliggör även hos dem som torde kunnat ha vissa intellektuella förmågor i detta avseende, om de befunnit sig i normalare förhållanden.

Men utom dessa negativa inslag har de svårigheter vi talar om också en sida, som man kan kalla positiv och som företräds av allt det som till och med i vår värld aktivt främjar de lägre subtila inflytandenas inblandning, vare sig detta sker medvetet eller omedvetet. Det torde finnas anledning att här genast betrakta den nästan ”avgörande” roll som själva agenterna för hela den moderna avvikelsen spelar, då ju denna inblandning egentligen utgör ett nytt, mer ”framskridet” skede i denna avvikelse och exakt motsvarar själva gången i den ”plan”, enligt vilken den sätts i verket. Det är alltså uppenbarligen på detta håll man borde söka de medvetna bundsförvanterna till dessa olycksbringande krafter, även om det också här, i denna medvetenhet kan finnas många olika grader. Vad gäller de andra bundsförvanterna, det vill säga alla dem som handlar i god tro och som i sin okunnighet om dessa krafters verkliga natur (återigen just på grund av detta den moderna andans inflytande vi nyss framhållit) i det hela taget blott spelar rollen av lättlurade, vilket ej hindrar dem från att ofta vara så mycket mer verksamma som de är mer uppriktiga och mer förblindade, är de redan nästan oräkneliga och kan indelas i många kategorier, alltifrån de naiva medlemmarna av alla slags ”nyspiritualistiska” sammanslutningar till de ”intuitionistiska” filosoferna med de ”metapsykiska” lärde och de nyare skolornas psykologer däremellan. Vi skall inte uppehålla oss vid detta mera för stunden, ty det vore att föregripa det vi skall säga litet längre framme. Dessförinnan återstår

det oss att ge några exempel på de sätt, varpå vissa ”rämnor” verkligen kan uppstå, ävensom på de ”stöd”, vilka de subtila eller psykiska inflytandena av lägre slag (ty för oss är subtilt område och psykiskt område i grund och botten ett och detsamma) kan finna i själva den kosmiska miljön för att utöva sin verkan och utbreda sig i den mänskliga världen.

Noter

(1) I den hinduiska traditionens symbolism är denna ”Stora Försvarsmur” ringberget *Lokâ-loka*, som skiljer ”kosmos” (*loka*) från ”det yttersta mörkret” (*aloka*). För övrigt kan detta naturligtvis analogt tillämpas på mer eller mindre vidsträckta områden i hela den kosmiska manifestationen. Härav den särskilda tillämpning som göres av den i det vi här säger enbart om den kroppsliga världen.

(2) I den hinduiska traditionen är det demonerna *Koka* och *Vikoka*, vilkas namn tydligtvis liknar Gogs och Magogs.

(3) Den ”underjordiska världens” symbolism är också den tvåfaldig och har likaledes en högre betydelse, såsom framgår särskilt i vissa av de betraktelser vi anställde i *Le Roi du Monde* [Världens konung, ö.a.]. Men här handlar det givetvis bara om den lägre och, kan man säga, till och med den i bokstavlig mening ”infernaliska” betydelsen.

(4) Dessa färger är den vita, svarta, blå, röda och gula, vilka i den fjärranöstliga traditionen motsvarar de fem elementen ävensom de fyra väderstrecken och mitten.

(5) Det sägs även att ”Nü-kua högg av sköldpaddans fyra fötter och på dessa ställde världens fyra ytterändar” för att stadga jorden. Om man beaktar det vi sade ovan om Fo-hsis och Nü-kuas respektive analoga motsvarigheter, torde man inse att enligt allt detta funktionen att trygga världens stadga och ”stelhet” tillhör manifestationens substantiella sida, vilket exakt överensstämmer med allt vad vi här framlagt i detta avseende.

Ovanstående text utgör kapitel XXV av René Guénons bok *Kvantitetens herravälde och tidens tecken*. Boken är en översättning från franskan av Lars Adelskog. Originalens titel är *Le Règne de la Quantité et les Signes des Temps*. Svenska översättningen © Lars Adelskog 2013. Eftertryck eller annan återpublicering, helt eller delvis, såsom elektronisk text på internet eller på annat sätt, förbjöds.